

ჩა ხვრილე ჴერუსალემელი

ტღგომისათჳს მკუდრათით ღჳლისა ჩჳნისა ჴსჳ ჴრისტჳსა*

ჩხარებდ, ჴერუსალემ, და შემოკერ-
ბით ყოველნი მოყუარენი(ეს.66,10)
ჴესუჲსნი, რამეთუ აღდგომილ არს
მკუდრეთით. ჴიხაროდენ ყოველთა,
რომელნი-ეგე პირველ იგლოვდით(იქვე), რო-
მელთა-ეგე ჴურიათა კადრებად გესმოდა და
უშჳჯულოებად იგი მათი, რამეთუ ჴომელი-იგი
იგინა მათგან, კუალად აღდგა აქა და ვითარცა-
იგი ჴუარ-ცჳმისა შისისათჳს სმენად მწუხარე-
ბით იყო, ეგრეცა აღდგომისა ხარებად.

ტხარებდინ კრებულსა ამას: გარდაიქეცინ
გლოვად თქუენი სიხარულად და მწუხარებანი
იგი – მხიარულებად. ტა აღივსნენ სიხარუ-
ლითა და გალობითა პირნი ჩუენნი შისთჳს,
რომელმან-იგი თქუა შემდგომად აღდგომისა:
გიხაროდენ(მთ.28,9), რამეთუ ვიცი ჴრისტჳს
მოყუარეთად მათ პირველ დღეთა ამათ მწუხ-
არებად, რამეთუ სიტყუად იგი შესხმისად სი-
კუდილისათჳს იყო და საფლავისად, ხოლო
აღდგომად არღა ხარებულ იყო და მოელოდა
გონებად მათი სმენად სასურველსა მას.

ჴოლო ან აღდგომილ არს მკუდარი ჴგი და
«მკუდართა თანა თავისუფალი»(ფს.87,5) და
მკუდართა ჴანმათავისუფლებელი. ჴომელ-
მან-იგი შეურაცხებით და მოთმინებით გვრგვნი
ეკლისად თავს-იდვა, ჴე აღდგა და სიკუდილ-
ისა ძღვევისა შარავანდნი შეიბნა.

ტა ვითარცა-იგი ჴუარ-ცჳმისა შისისათჳს
წამებასა მას შოვრით მოვიღებდით, ეგრეცა
ან ისმინე აღდგომისათჳს, და წამებანი იგი
სარწმუნო ვყვენეთ. ჴამეთუ ამან საკითხავმან
მოციქულთამან თქუა, რამეთუ: «აღდგა მესა-
მესა დღესა, ვითარცა წერილ არს»(1 კორ.15,4);
და რამეთუ ან მოციქულმან ამან მოწამებისა
მას გზასა მოგუასწავა, უმჯობჳს არს ჩუენდა
გულისხმის-ყოფად ჩუენისა მის ცხოვრებისა
სასოებისათჳს და პირველად რაათა ვისწაოთ,
უკუეთუ საღმრთონი ჩიგნი გვთხრობენ ჩუენ
ჴამსა მას აღდგომისასა: ჴაფხულის-მეა, ანუ

10 ხილისა მოკლებასა იყოს, ანუ ჴამთრისა შემ-
დგომად? ანუ რომლით აღგილით შაცხოვარი
აღდგეს? ანუ რომელი სახელი განკრგებულთა
მათ მიერ წინანარმეტყუელთა სახელ-დებულ
არს? დედანი იგი, რომელ ეძიებდეს და არა
15 პოვეს, და მერმე პოვეს და უხაროდა, რაათა,
რაჴამს სახარებანი აღმოიკითხებოდინან, არა
ნაცილ და ჴლაპარ საგონებელ იყვენენ წმიდათა
სახარებათა თხრობანი.

ტა რამეთუ დაეფლა შაცხოვარი, გასმიეს
20 განცხადებულად პირველსა მას თქუმულსა,
რამეთუ ჴსაია იტყჳს: «იყოს მშჳდობით საფლა-
ვი შისი»(ეს.57,2), რამეთუ მშჳდობა-ყო ცასა
და ქუეყანასა და ცოდვილნი წარუდგინნა და
დააგნა იმერთსა. ჴამეთუ იტყჳს: «პირისაგან
25 სიცრუვისა აღებულ არს სამართალი. ტა იყოს
მშჳდობით საფლავი შისი»(ეს.57,1-2), და მიეს-
ცნე უკეთურნი დაფლვისა შისისა წილ(ეს.53,9).

ტა მერმე წინანარმეტყუელეზს ჴაკობ და
იტყჳს წიგნსა შინა: «მინოლით დაიძინა ვითარ-
ცა ლომმან და ვითარცა ლეკუმან ლომისამან,
და ვინ-მე განალჳძოს იგი?»(დაბ.49,9).

ტა მეფსალმუნჳს იტყჳს, ვითარცა გასმიეს
მრავალ გზის: «და მინად სიკუდილისად დამჳ-
ადეს მე»(ფს.21,15). ტა აღგილიცა იგი გჳსწავიეს,
რომელ-იგი თქჳს: «მიხვდეთ მყარსა მას კლდე-
35 სა, რომლისაგან გამოიკუეთენით»(ეს.51,1).

ტწ უკუეთუ აღდგომისა შისისათჳს შემ-
დგომითი შემდგომად შოვა წარმომიდგინებს
ჩუენ წამებათა და იტყჳს მეათვრამეტესა
40 ფსალმუნსა: «ჭირისათჳს გლახაკთაჲსა და
სულ-თქუმისათჳს დავრდომილთაჲსა ან აღ-
ვდგე, იტყჳს ოფალი»(ფს.11,6).

ტრამედ ესე სიტყუად ვიეთთამე მიმართ
ვერ სარწმუნო არს, რამეთუ, ვინ უწყის, აღ-
ვინმე-დგის რისხვისათჳს, რაათა მიიღოს ძღვე-
ვად შურის-გებისად მტერთა ტჳსთაგან.

შოვედ მერმე მეათხუთმეტესა სალმუნსა,
რომელი იტყჳს: «მიცევე მე, იმერთო, რამეთუ

* სინური მრავალთავი 864 წლისა, რედ. აკ. შანიძე, თბ., 1959. გვ. 155-170.

ჟენ გესავ»(ფს.15,1), და უგანცხადებულწსად და შემდგომითი შემდგომად გულისხმა-ჰყოფდ: «არა შევეკრიბო კრებულები მათი მოსისხლეთა-გან, არცა მოვიწყენო სახელები მათი ბაგითა ხემითა»(ფს.15,3).

წმისთვის «არა შევეკრიბო კრებულები მათი», რამეთუ შე დამიტევეს და მეუფედ თავისა მათისა ირჩიეს კეისარი. წა შემდგომად იტყვს: «წინადასწარ ვხედევდ ოფალსა, წინაშე ჩემსა არს მარადის, რამეთუ მარჯულ ჩემსა არს, რაფთა არა შევიძრია»(ფს.15,8). წა კუალად თქუა: «ღამემდე უმეტწს განმსწავლეს მე თირკუმელთა ჩემთა»(ფს.15,7), და მერმე განცხადებულად: «რამეთუ არა დაუტეო სული ჩემი ჯოჯოხეთს, არცა სცე წმიდასა ჰენსა ხილვად განსაწრწნელი»(ფს.15,10). წრა თუ ეგრე თქუა, ვითარმედ: «არა სცე სიკუდილი», – რამეთუ მოსიკუდიდ იყო, – არამედ «განსაწრწნელი არა იხილო», რამეთუ სიკუდილსა შინა არა დაჰშეთ. «შაუნყენ მე, ოფალო, გზანი ჰენნი ცხოვრებისანი და აღმავსე მე სიხარულითა პირისა ჰენისაფთა»(ფს.15,11). წა აჰა ესერა განცხადებულად სიკუდილისა შემდგომად ცხოვრებად იქადაგების.

«ოფალო, აღმოიყვანე ჯოჯოხეთით სული ჩემი»(ფს.29,3). შუნ იტყვს: «არა დაუტეო», წინანარმეტყუელებს, და აქა იტყვს რომელი-იგი ყოფილ არს ვითარცა ყოფადსა, რამეთუ თქვს: აღმომიყვანე მე, «მიწსენ მე მათგან, რომელნი შთავლენან მღვმესა»(ფს.29,3). წწ რომელსამე ჟამსა ყოფად არს საქმწ ესე? – «მწუხრი განისუენოს ტირილმან და ცისკარს იყოს სიხარული»(ფს.29,5). შწუხრი იყო მონაფეთა გლოვად და ცისკარს – სიხარული იგი წღდგომისა.

წა უკუეთუ გნებავს ადგილსა მისცა უწყებად, იტყვს ჴებათასა: «მტილად ნიგუზოვანთასა შევედ»(ქებ.6,10), «რამეთუ მტილი იყო, სადა-იგი ჯუარს-აცუეს»(ინ.19,41). წაღათუ აწ უმეტწს სამეუფოფათა ნიჭითა აღმწნებულ არს, არამედ პირველ მტილი იყო და სახწ მისი ჰგიესლა და ნეშტი მისი ჩას.

იტყვს: «მტილი დაწმული და წყაროდ დაბეჭდული»(ქებ.4,12). სურიათაგან დაწმვასა მას იტყვს, ვითარმედ: «მოვიწყენეთ, რამეთუ მაცთურმან მან თქუა, ვიდრე ცოცხალდა იყო, ვითარმედ: მესამესა დღესა აღვდგეო. წწ ბრძანე დაკრძალვად საფლავი იგი»(მთ.27,63-64). წა იტყვს: «და დაჰბეჭდეს

ლოდსა მას დასითურთ»(მთ.27,66), რომელთა მიმართ იტყვს.

წა განსუენებად იკითხავ: ხოლო ვინ არს «წყაროდ დაბეჭდული» აწუ ვინ ითარგმანების «წყაროდ ჯურღმულისა წყლისა ცხოველისა»? (ქებ.4,15) – არამედ შაცხოვარი არს, რომლისათჳს წერილ არს, რამეთუ: «ჰენგან არს წყაროდ ცხოვრებისა, და ნათლითა ჰენითა ვიხილეთ ჩუენ ნათელი»(სოფ.35,10).

წრამედ ისმინე, რასა ეტყვს სოფონია მონაფეთა პირისაგან ჴრისტწსისა: «განემზადე, აღიმსთუე, რამეთუ განირყუნა ყოველი საყურძენი მათი»(სოფ.3,7) – ჩას, რამეთუ ჰურიათა, რომელთა თანა არა დაშთა ტევანიცა ერთი ცხოვრებისა, არამედ არცაღა რქად, რამეთუ მოიკაფოს ვენაწი მათი.

წწ ისმინე, ვითარ-იგი ეტყვს მონაფეთა: «განემზადე, აღიმსთუე», მსთუად მოელოდე წღდგომასა. წა მერმე იტყვს: «განირყუნა ყოველი საყურძენი მათი»(სოფ.3,7). წა შემდგომად მისავე მსგავსად ჩერილისა ქუემორე იტყვს: «ამისთვის დამითმე შე, იტყვს ოფალი, დღედმდე აღდგომისა ხემისა საწამებლად»(სოფ.3,8).

წხედავა, რამეთუ ადგილიცა იგი აღდგომისა წინადასწარ იხილა წინანარმეტყუელმან, რომელსა საწამებელ ჰრქვან. ჴომლისათჳს-მე სიტყვსა არა მსგავსად სხუათა ეკლესიათა სახელი წოდებულ არს სოლგოთისა მას ადგილსა და წღდგომისასა? – არამედ საწამებულად წინანარმეტყუელისა მისგან, რომელ-იგი თქუა: «დღედმდე აღდგომისა ჩემისა საწამებლად», ესე იგი არს მარტკრიონი ეკლესია.

წა ვინ არს ესე, აწუ რა არს ესე საწამული წღდგომისა მკუდრეთით? – არამედ განცხადებულად მუნვე შემდგომად საწინანარმეტყუელოდ ჩიგნი იტყვს, ვითარმედ: «მაშინ მივაქცინე ერთა მიმართ ენანი»(სოფ.3,9). ჴამეთუ შემდგომად წღდგომისა წარავლინებდა მოციქულთა სული ჩმიდა; მოეცა მადლი ენათა, რაფთა ჰმონებდენ ოფალსა უღელსა ქუეშე ერთსა(იქვე). წა სხუადცა შეტყუებად მასვე წინანარმეტყუელსა წერილ არს: «მონებად ოფლისა უღელსა ქუეშე ერთსა: წიაღ მდინარეთა გამომართუან მე ძლუენი»(სოფ.3,9-10).

წცი სამე წერილი იგი საქმესა შინა მოციქულთასა, რომელ მოვიდა ჰინდოდ ერთი საჭურისი წიაღ მდინარეთა მათგან(საქმ.8,27). ჴაჟამს უკუე აწ ჟამსა ამას და ადგილსა გან-

ჩინებასა იტყვან და შემდგომად **წდგომისა** სასწაულსა ამას გვთხრობენ ჩიგნნი, ამიერი-
გან მორწმუნე იქმენ **წდგომისათჳს** და ნუ-
ვინ შეგძრავნ შენ აღსარებისაგან **ჩრისტჳსისა**,
ჩომელი-იგი მკუდრეთით **წდგომილ** არს.

შიილე სხუადცა ნამებად, ვითარ-იგი **სოფო-
ნიასა** შინა სულითა ჩმიდითა **ჩრისტე** იტყვს
წინანარმეტყუელისა მიერ, რამეთუ **წავადი**
ჩომელი-იგი იტყოდა, უკუანადასკნელ **წვთ**
იგი მოვიდა: «**აფალო** იმერთო ცხოვრებისა
ჩემისაო, დღისი ჳმა-გყავ და ღამე წინაშე
წენსა»(ფს.87,1). **წა** მცირედრე შემდგომად
იტყვს: «ვიქმენ **წე** ვითარცა კაცი შეუწევნე-
ლი, მკუდართა თანა თავისუფალ»(ფს.87,4-5).
წრა ესრე თქუა, ვითარმედ «ვიყავ **წე** ვი-
თარცა კაცი შეუწევნელი». **წა** რამეთუ არა
წუარს-ეცუა უნებლიადთ, არამედ ნეფსით,
არცაღა უძლოურებით, რამეთუ ნეფსით იყო სი-
კუდილი. «**წევირაცხე** **წე** მათ თანა, რომელნი
შთავიდოდეს მღვმესა»(ფს.87,4). **წა** რომელი
არს სასწაული ამისი? – «განმაშორე ჩემგან
მეცნიერნი ჩემნი»(ფს.87,8), რამეთუ ივლ-
ტოდეს მონაფენი. «**წკუდართათჳს** ნუ ჰყო
საკრველი?»(ფს.87,10) და ამისა შემდგომად
იტყვს: «**წე** წენდამი, **აფალო**, ღალატ-ყყავ
და ცისკარსა ლოცვანი ჩემნი მიგეწიფნეს
შენ»(ფს.87,13). **წნ** ხედავა, ვითარ-იგი წინანა-
რმეტყუელნი აუწყებენ ჟამსა მას დღისა ვნები-
სასა და **წდგომისასა**!

წა ვინაჲ-იგი აღდგა **წაცხოვარი**, იტყვს
ქებათასა შინა: «აღდეგ და მოვედ, მოყუასო
ჩემო»(ქებ.2,13). **წა** ამისა შემდგომად იტყვს:
«**საფარველისაგან** კლდისა»(ქებ.2,14). «**საფა-
რველი** კლდისაჲ» თქუა, **ჩომელ-იგი** ცხოვრე-
ბისა მის საფლავისაჲ იყო საფარველ მისვე კლ-
დისაგან, ვითარცა-იგი არს ჩუეულებად ყოფად
აქა წინაშე საფლავთა გამოთლილთა. **წოლო**
ან არღარა ჩას, რამეთუ მოიკოდა წინა-საფა-
რველი იგი საფლავისაჲ მის აწინდელისა მის
შემკულებისა, რამეთუ პირველ სამეუფოება
მის პატივის-ცემითა და განშუენებითა ამის
საფლავისა საფარველი იყო წინაშე კლდესა
მას.

წრამედ სადა-მე იყო კლდჳ იგი, რომელსა
აქუნდა წინაშე საფარველი? შოვა-მე ქალაქსა
იყო, ანუ ზღუდედ გარე და ზღუდით კერძო?
და ვითარ-იგი პირველსა მას ზღუდესა არს, ანუ
უკუანადასკნელ მწინებულსა წინაშე ზღუდესა,
ან იტყვს **წებათასა** შინა: «**საფარველსა** კლდის-

ასა მახლობელად ზღუდის ზღუდესა»(ქებ.2,14).

წნუ რომელსა ჟამსა აღდგეს **ჩრისტე**
მაცხოვარი: ზაფხულისა ჟამსა ანუ სხუასა
ჟამსა? მასვე **წებათასა** ზემო კერძო წერილ
არს და მეყსეულად იტყვს, ვითარმედ: «**ზამ-
თარი** წარჳდა და წჳმად წარვიდა თჳსაგან, ყუ-
ავილი გამოჩნდა და ჟამი სხლვად ვენაჳთა
მოინია»(ქებ.2,11-12). **წნ** რაჲ-მე ყუავილითა
სავსე არს ქუეყანაჲ და სხლვენ ვენაჳთა. **წნ**
იხილე, ვითარ-იგი განცხადებულად ზამთრი-
სა წარსლვად თქუეს წინანარმეტყუელთა: **მი-
წრაკნისა** მას თუესა მონეწვითგან ზაფხული
არს; მერმე რამეთუ ამას თუესა **ებრაელებრ
ჩისან** სახელ-ედების, რომელსა-იგი დღესას-
წაული **წნებისა**ჲ მის აღესრულების, სახჳ იყო,
არამედ ჳემმარიტ არს.

წსევე ჟამი არს სოფლის შესაქმისაჲ, რამე-
თუ მაშინ თქუა იმერთმან: «გამოიღენ ქუეყანა-
მან მწუანვილი თივისაჲ თესლად-თესლადისაჲ
მის თესლისაჲ»(დაბ.1,11), ვითარცა-ესე ხედავ,
რამეთუ ყოველი თესლი გამოჯეჯლოვის. **წა**
ვითარცა-იგი მაშინ შექმნა იმერთმან მზჳ და
მთოვარჳ და დღჳ განზოგებულად და მიჳმად-
ლა მათ სრბაჲ, ეგრეცა უწინარჳს მცირედთა
დღეთა ამათ დღჳ განზოგებისაჲ იყო ჟამი.
წაშინ თქუა იმერთმან: «**ვექმნეთ** კაცი ხატად
ხუენდა და მსგავსად»(დაბ.1,26). **წა** «**ხატება**»
იგი მოილო, ხოლო «**მსგავსება**» იგი დააბნელა
ურჩებითა მით; და რომელსა-იგი ჟამსა წარ-
წყმიდა, მასვე ჟამსა აღმართებაჲ იგი იქმნა და
გამოვარდა სამოთხით; მასვე ჟამსა **წრწმენა**
ავაზაკსა, მორჩილ იქმნა და შევიდა სამოთხედ.
წაშინ შეიქმნა ცხოვრებაჲ, ოდესცა «ყუავილი
გამოჩნდა ქუეყანასა ზედა და სხლვად მოინია».
წამეთუ მტილი იყო ადგილი იგი საფლა-
ვისაჲ და ვენაჳი იგი, რომელ დაენერგა, ამი-
სთჳს რამეთუ თქუა: «**წე** ვარ ვენაჳი ჳემმარ-
იტი»(ინ.15,1). **წსე** ქუეყანასა ზედა დაენერგა,
რადთა აღიფხურეს წყევად იგი, რომელ **წდამ-
ისტჳს** იყო, ეკლითა და კუროხთავითა დარ-
ჩილ იყო ქუეყანაჲ. **წდმოსცჳნდა** ქუეყანით
ვენაჳი, რადთა აღესრულოს წერილი იგი: «არა-
მედ ჳემმარიტებაჲ ქუეყანით აღმოსცჳნდა და
სიმართლჳ ზეცით გამოჩნდა»(ფს.84,11).

წა აწ რაჲსა-მე იტყოდეს, რომელი-იგი
დაფარვად იყო მტილსა მას შინა? «**მოვის-
თულე** მური ჩემი ნელსაცხებელითურთ ჩე-
მით»(ქებ.5,1). **წა** მერმე თქვს: «**მური** და ალოჲ
ყოველთა თანა სულნელთა»(ქებ.4,13). **წოლო**

ესე – დაფლვისათვის იტყვს შებმულად, ვითარცა-იგი სახარებასა იტყვს: «მოვიდეს საფლავსა მას და მოიღეს, რად-იგი დაემზადა საცხებელი»(ლუკ.24,1). **ნა** მოილო **ნიკოდემოს** მური და ალოც(ინ.19,39).

ნა მერმე წერილ არს: «ვჭამე პური ხემი თაფლსა ხემსა თანა»(ქებ.5,1). **შნარც** იგი პირველ ვნებისა ჭამა და ტკბილი იგი – შემდგომად **წლდგომისა**. **ნა** აღ-რად-დგა, შევიდა კართა წშულთა(ინ.20,19), არამედ მონაფეთა არა ჰრწმენა: ეგრე ჰგონებდეს, ვითარმედ საუცარსა რასმე ხედვენ(ლუკ.24,37). **ჟლო** **წავადმან** ჰრქუა მათ: «წელი შემახეთ **შე** და მიხილეთ»(ლუკ.24,39), დაასხენით თითნი სახესა მას სამსჭულთასა, ვითარცა-იგი ეძიებდა **წომა**(ინ.20,25).

«**ნა** ვიდრე-იგი არლა ჰრწმენა მათ, სიხარულისა მისგან დაკრვებულ იყვნეს, ჰრქუა მათ: გაქუს რააა ჭამადი? ხოლო მათ მიუპყრეს თაფლისაგან გოლი»(ლუკ.24,41-42). **წნ** იხილე, ვითარ აღესრულა წერილი იგი, ვითარმედ: «ვჭამე პური ხემი თაფლსა ჩემსა თანა»(ქებ.5,1).

წრამედ შესლვადმდე კართა წშულთა ეძიებდეს მწნენი იგი დედანი სიძესა მას; და მოვიდეს ნეტარნი იგი საფლავსა მას და ეძიებდეს **წლდგომილსა** მკუდრეთით. **ნა** ცრემლნი მათნი სწთოდეს თუალთა მათთაგან. **ჯერ-იყო** უფროსად სიხარული და მხიარულებად აღდგომისათვის მკუდრეთით.

წოვიდა **წარიამ** ძიებდა, ვითარცა იტყვს სახარებად, და არა ჰპოვა. **ნა** ამისა შემდგომად ესმა ანგელოზთაგან, ვითარმედ: **წლდგა** **აფალი**. **ნა** მერმე იხილა **აფალი**. **წერილ** სამე არს ესეცა, რამეთუ იტყვს ჴებასა ქებათასა: «სანოლით გამო ვეძიებდ, **წომელი-იგი** შეიყუარა სულმან ჩემმან»(ქებ.3,1). **ნა** იტყვს: მოვიდა **წარიამ**, ვიდრე რიჟუ-რაჟულა იყო; «სანოლით ვეძიებდ ღამე, ვეძიებდ **შას** და არა ვპოვე **წგი**»(ქებ.3,1). **ნა** სახარებასა იტყვს **წარიამ**: «აღიღეს **აფალი** ჩემი საფლავისაგან, და არა უწყი, სადა დადვენ **წგი**»(ინ.20,13). **ჟლო** ანგელოზნი მუნ იყვნეს, რომელნი მას კულად-ადგინებდეს უმეცართა და ეტყოდეს: «რაჲსა ეძიებთ ცხოველსა მას მკუდართა თანა?»(ლუკ.24,5) არა ხოლო თუ **წგი** **წლდგა**, არამედ მკუდარნიცა აღმოიყვანნა და **წლდგა**. **ჟლო** **წარიამს** ვერ ეცნობა. **წტყვს** ვითარცა პირისაგან **წარიამისა** ჴებად ქებათად ანგელოზთა მათ მიმართ: «წუჟუჟუ

სადამე იხილეთ, **წომელი-იგი** შეიყუარა სულმან ჩემმან?»(ქებ.3,3) «და ვითარცა წარვიდა მათგან, – ესე იგი არს ანგელოზთაგან ორთა, – ვიდრემდე ვპოვო **წგი**, **წომელი** შეიყუარა სულმან ჩემმან, შევიპყრა **წგი** და არა განუტეო **წგი**»(ქებ.3,4).

წამეთუ შემდგომად ხილვისა მის ანგელოზთაგან **აფალი** **წესუ** მოვიდა. **წტყვს** სახარებად: აჰა, **წესუ** შეემთხვა მათ და ჰრქუა: გიხაროდენ! ხოლო იგინი მირბიოდეს და შეურდეს ფერწთა მისთა(მთ.28,9)... «**წვივიპყარ** **წგი** და არა განუტეო **წგი**»(ქებ.3,4).

წალათუ უძღურ იყვნეს დედანი იგი ჯორცითა, არამედ მწნე იყვნეს გონებითა. «**წყალმან** ვერ დაშრიტის სიყუარული, და არცა მდინარეთა წარრლუნთან იგი»(ქებ.8,7). **წკუდარსა** ეძიებდეს და სასოებად იგი **წლდგომისა** ვერვე დაშრტა. **ნა** მერმე ანგელოზი იგი ეტყვს მათ: ნუ გეშინინ თქუნენ! არა თუ გეტყვ თქუნენ, ვითარმედ: ერისაგანთა მათგან გეშინოდის, არამედ მათ თქუნენტს ეშინოდენ, რათა გამოცდილებითა მით ისწაონ, წამონ და თქუან: «**წეშმარიტად** ესე **წწ** **წმრთისა** იყო!»(მთ.27,54) ხოლო თქუნენდა არა ჯერ-არს შიში, რამეთუ «სრულმან სიყუარულმან გარე-წარჰჴადის შიში»(1 ინ.4,18). «**წარვედით** და უთხართ მონაფეთა მისთა, ვითარმედ **წლდგა**»(მთ.28,7) და შემდგომითი შემდგომად, ვითარცა-იგი წერილ არს. **ჟლო** დედანი იგი წარვიდეს სიხარულითა და შიშითა.

წნ ვიხილოთ ესეცა, თუ წერილ ვიდრემე არს. **წტყვს** საღმუნნი, რომელი ჴრისტცს ვნებათა მათ მიუთხრობს: «**წმონეთ** **აფალსა** შიშით და უგალობდით **შას** ძწოლით»(ფს.2,11). **წხარებდით** **წლდგომილისა** **აფლისათვის** მკუდრეთით; «ძწოლაჲ» იგი ძრვისა მის წილ, **წომელი-იგი** ელვის სახედ გამოჩნდა.

წაჰბეჭდეს საფლავსა მას მღდელთ-მოძღუართა მათ და ფარისეველთა **წილატცთურთ**, ხოლო დედათა მათ იხილეს, **წომელი-იგი** **წლდგა**. **ნა** ესე იცოდა **წსაია** მღდელთ-მოძღუართა მათ უბადრუკებად და დედათად მათ სიმტკიცც სარწმუნოებით და იტყოდა: «დედანი ეგე, რომელნი ხილვით მოხუალთ, მოვედით, რამეთუ არა არს ერი ეგე, რომელსა აქუნ გულ-ისხმის-ყოფაჲ»(ეს.27,11). **წლდელთ-მოძღუარნი** იგი უგულისხმო იქმნნეს, დედანი თვთმხილველ იქმნნეს.

წაჟამს მოვიდეს ერისაგანნი იგი მათა ქა-

ლაქად და უთხრეს მათ ყოველი ესე, რააცა იქმნა, ჰრქუეს მღდელთ-მოდღუართა მათ: «ესრტო თქუთ, ვითარმედ: მოწაფენი შისნი ღამე მოვიდეს და წარიპარეს ჴგი, ვიდრე ჩუენ მეძინა»(მთ.28,13).

ჴეთილად ვიდრემე იტყვს **საია** ვითარცა პირისაგან მათისა, ვითარმედ: «მარქუ ჩუენ და მითხარ ჩუენ სხუად ცთუნებად»(ეს.30,10). **ჴოლო** **წლდგა**, **ჴომელი-იგი** აღდგომად იყო. **წა** მათ მისცეს ვეცხლი იგი და არწმუნეს ერისაგანთა მათ, ხოლო აწინდელთა მეფეთა ვერ არწმუნონ. **შაშინ** ერისაგანთა შინა-განსცეს ჭემმარიტებად ვეცხლისათვს, ხოლო აწინდელთა მეფეთა იმრთის მსახურებითა ვეცხლ-მოდერწულად და ოქრო-კოდილად აღაშწნეს ეკლესიანი ესე **ჴრისტჳს** **წლდგომისათვს** და ოქროსა და ვეცხლისა ჭურჭლითა განაშუენეს.

«**წალათუ** ესმეს ესე მთავარსა მას, ჩუენ ვარწმუნოთ და თქუენ უზრუნველ-გყვენეთ»(მთ.28,14). **შათ** სამე არწმუნოთ, ხოლო სოფელსა ვერ არწმუნოთ.

ჴადათვს, რაჴამს **სეტრე** გამოვიდა საპყრობილით, საშჯელსა მიეცნეს მცველნი იგი? და ეგრევე სახედ მცველნი იგი **სესუასნი** რად არა მიეცნეს საშჯელსა? – არამედ იგინი იტანჯნეს **სეროდჳსგან**, რამეთუ სიტყვს გებად ვერ პოვეს უმეცრებით, ხოლო ამათ ჭემმარიტი, რომელი იხილეს, არა თქუეს და ესე დამალეს მის ვეცხლისათვს და მღდელთ-მოდღუართა მათგან განერნეს საშჯელსა.

წრამედ ჰურიათა ნათესავსა შორის მაშინ სიტყუანი იგი ურწმუნო იქმნეს, ხოლო ყოველსა სოფელსა ჰრწმენა; და რომელთა დამალეს ჭემმარიტებად იგი, დაეფარნეს; და რომელთა გამოაცხადნეს იგი, გამოჩნდეს ძალითა **შაცხოვრისადათა**. **ჴამეთუ** არა ხოლო თუ **ღგი** **წლდგა**, არამედ მის თანა მრავალნი მკუდარნი აღადგინნა, ვითარცა წინანარმეტყუელი **ღსე** იტყვს: «განმაცხოველნეს ჩუენ ორისა დღისა შემდგომად, მესამესა დღესა აღვდგეთ და ვცხონდეთ წინაშე **შისსა**»(ოსე 6,3).

ჴოლო არავე არწმუნებენ **ჩიგნნი** ურჩთა **ჰურიათა** და რამეთუ დაივიწყნეს ყოველნი **ჩერილნი** და აცილობენ **წლდგომასა** **შაცხოვრისასა**, კეთილ არს მათა ესრტო სიტყვს-გებად: რომლისათვს ბრალისა **სლიასსა** და **სლისჳსსა** მკუდრისა აღდგინებასა იტყვთ და **შაცხოვრისა** ჩუენისასა აცილობთ **წლდგომასა**? რამეთუ აწ არავინ არს მაშინდელთა მათგანი მოწამჳ

ცოცხალ, რომელსა-ეგე იტყვთ თქუენცა, უკუეთუ წარმოადგინნეთ მოწამენი მაშინდელთა მათთვს საქმეთა. **ღკუეთუ** იგი წერილ არს, ესეცა წერილ არს. **ჴადათვს** რომელსამე შეიწყნარებთ და რომელსამე განაგდებთ?

შბრაელთა დაწერილი იგი და მოციქულნიცა ყოველნი **ებრაელნივე** იყვნეს. **წწ** რადათვს **ებრაელთა** მათ არა გრწამს? **შათე**, რომელმან დაწერა სახარებად, **ებრაელითა** ენითა დაწერა; და **სავლე** ქადაგი **ებრაელი** იყო, **ებრაელთაგანი**(ფლპ.3,5); და მერმე კუალად აქა **სერუსალემს** ათხუთმეტნი ეპისკოპოსნი შემდგომითი შემდგომად **ებრაელნი** დადგეს. **წწ** რომლისა ბრალისათვს თქუენსა მას შეიწყნარებთ და ჩუენსა განაგდებთ? და ესე თქუენთა **ებრაელთაგან** დაწერილ არს!

წრამედ თქუას ვინმე ესე: შესაძლებელ არსა რწმუნებად მკუდართა? და რამეთუ აღადგინა მკუდარი **სლისე** ორ გზის: ცოცხალმან და მკუდარმან. **სურწამს** ჩუენცა, რამეთუ **სლისეს** მკუდარსა ზედა მკუდარი სხუად შეაგდეს, და შეეზო მას და აღდგა, და იგი აღმადგინებელი ეგრევე მკუდარი ეგო(მდრ.4 მეფ.13,21). **ჴოლო** აქა **სესუ** მკუდრეთით **წლდგა** და სხუანი მრავალნი მკუდარნი, რომელნი არა შეეზნეს მას, აღადგინნა, რამეთუ «მრავალნი გუამნი შესუენებულთანი აღდგეს და გამოვიდეს საფლავთაგან შემდგომად აღდგომისა მისისა და შევიდეს წმიდასა ქალაქსა – ჩას, რამეთუ **სერუსალემსა** – და ეჩუენნეს მრავალთა»(მთ.27,52-53).

წლადგინა **სლისე** მკუდარი, არამედ სოფელი ვერ დაიპყრა; აღადგინა **სლიაცა** მკუდარი, არამედ არა სახელითა **სლიასითა** ეშმაკნი იდევენობდეს. **წრა** თუ ძვრსა ვიტყვ წინანარმეტყუელთათვს, არამედ **ღფალსა** მათსა უმეტჳსად ვადიდებთ. **წრცალა** მათსა ვსძაგებთ და ჩუენსა მას განვაკეთებთ, რამეთუ იგინიცა ჩუენვე არიან, არამედ მათითა მით ჩუენსა მას სარწმუნო ვჰყოფთ.

შერმე კუალად იტყვან, ვითარმედ: ახლოდ მომკუდარი **ღგი** მაშინ ცხოველისა მისგან **წლდგა**; აწ მიჩუენეთ ჩუენ, ვითარ შესაძლებელ არს მკუდრისა მის მესამესა დღესა აღდგომად? ხოლო ვეძიებთ ესევითარისათვს წამებასა. **წა** მენამების ჩუენ ამისთვს **ღფალი** ჩუენი **სესუ** **ჴრისტე** სახარებასა შინა და იტყვს: «და იყოს, ვითარცა-იგი იყო **სონა** მუცელსა ვეშაპისასა სამ დღე და სამ ღამე, ეგრტო იყოს **ჴჳ** კაცისად გულსა ქუეყანისასა სამ დღე და სამ

ლამე»(მთ.12,40). **სამო-რად-ვინუღილოთ ჩუენ** **სონასთვს** მითხრობად საქმეთა მათგან: **სესუ** მოვილინა შამისაგან სინანულისა ქადაგებად, და **სონაცა** მიივლინა სინანულისა ქადაგებად **ჩინევედ**; ხოლო **სონა** ივლტოდა და არა უნ-
 5 ყოდა, რად ყოფად იყო, ხოლო **სესუ** ნეფსით მოვიდა და მოსცა სინანული იგი ცხოვრებისად; **სონას** ეძინა ნავსა შინა და ხურინვიდა(იონ.1,5), და ზლუად იგი განრისხნებოდა... **ჩადთა** საც-
 ნაურ იყოს მისა შემდგომად ძალი იგი მისი
 10 მძინარისად. **შას** ეტყვს: რადსა სძე და ხური-
 ნავ? აღდეგი და ევედრებოდე **იმერთსა** შენსა, გინც ხოლო თუ განმარინნეს ჩუენ(იონ.1,6). **ჟოლო** აქა ეტყვან **სესუს**: «**აფალო**, მივსნენ ჩუენს!»(მთ.8,25). ხოლო **სონა** ეტყვს: «**აღმიღეთ**
 და შთამაგდეთ მე ზლუასა მაგას, და დასცხრეს
 ზლუად ეგე თქუენ ზედა»(იონ.1,12), ხოლო **ძე-**
 ვადი **ძვთ** «**შეპრისხნა ქართა მათ და ზლუასა**
 და იქმნა დაყუდება დიდ»(მთ.8,26); იგი შევიდა
 მუცელსა ვეშაპისასა, ხოლო **სესე** ნეფსით შევი-
 და საცნაურსა მას ვეშაპისა – სიკუდილისა მუ-
 ცელსა; ნეფსით შევიდა, რადთა წარმოსთხინეს,
 რომელნი შთაენთქნეს, ვითარცა **ნერილ** არს:
 «**ვლთაგან ჟოჯოხეთისათა და სიკუდილი-**
 სათა ვივსნენით»(ოსე 13,14).

თა ან მასვე სიტყუასა მოვიდეთ და ვინ-
 ილოთ, თუ რომელი არს უძნელჴს: კაცისა
 დაფლულისად ქუეყანით აღდგომად, ანუ კა-
 ცისად მუცელსა ვეშაპისასა და ეგოდენსა მწ-
 ურვალებასა მვეცისასა შესლვად და არა და-
 ლპოლვად? ვინ-მე არა იცის კაცთაგანმან,
 რამეთუ ესოდენ არს მწურვალება მუცლისად,
 ვითარმედ ძუალიცა შთანთქმული და-ვე-დნის.
თითარ უკუე სონა სამ დღე იყო მუცელსა ვე-
 შაპისასა და არა დალპა? ანუ ვითარ რომე-
 35 ლი-იგი ბუნებისა მის ყოველთა კაცთაგანისად
 იყო, რომელნი თვნიერად ამის აერისა ვერ
 შემძლებელ ვართ ცხოვრებად, და იგი თვნიერ
 აერისა ამის სულ-უკმოუღებელად ცხონდა?
 არამედ სიტყუას-გვგებენ **ჰურიანი** და იტყვან,
 ვითარმედ: თანა-შთაჰყვა **სონას** ძალი იმრთი-
 სად. **თა ან მონასა** თვსსა შთააყვანებს ძალსა
 და მოსცემს ცხოვრებასა **აფალი**, და **სესე** **ძვთ**
ძევადი თავსა **ძვსსა** ვერ შემძლებელ არსა
 მასვე მოცემად? **უკუეთუ** იგი სარწმუნო არს,
 ესეცა სარწმუნო არს; და თუ ესე არა სარწ-
 მუნო არს, იგიცა არავე სარწმუნო არს. **ჟოლო**
 ჩემდა ორივე ესე სარწმუნო არს: მრწამს,
 რამეთუ **სონაცა** დაიცვა, რამეთუ «ყოველივე

შესაძლებელ არს იმრთისა მიერ»(მთ.19,26). **თა**
 ესეცა მრწამს, რამეთუ **ჴრისტჴ** მკუდრეთით
წლდგა. **თა** მრავალი წამება მამეს მისთვის
 საღმრთოთაგან წიგნთა ვიდრე დღენდელად
 5 დღედმდე საქმეთა მათგან **შის** მკუდრეთით
 აღდგომილისათა: **ჴომელი-იგი** მარტოდ შთაჴ-
 და ჯოჯოხეთა და მრავალთა თანა აღმოვიდა;
 რამეთუ შთავიდა სიკუდილდ და მრავალნი
 გუამნი შესუენებულთა წმიდათანი თანა-
 ალადგინნა(მთ.27,52); განჴკრთა სიკუდილი,
 რაჴამს იხილა ახალი ვინმე და უცხო შთა-
 სლვად **ჴოჯოხეთა** და საკრველითა თვსითა
 ვერ დააყენა.

«**ჩადსათვს**, **ჴ** მეკარენო **ჴოჯოხეთისანო**,
 15 ესე იხილეთ და შესძრწუნდით?»(იოზ.38,17). ვინ
 არს ეგე, რამეთუ შეგიჰყრნა უჩუეველმან შიშ-
 მან? შეძრწუნდა სიკუდილი და სივლტოლასა
 შიში იგი ამხილებდა. **შორბიოდეს** მისა წმი-
 დანი წინანარმეტყუელნი: **შოსე** მჯულის მდე-
 20 ბელი, **წბრაჴამ**, **საკ** და **საკობ**, **ძავით** და **სამ-**
ოველ და **საია** და **სოვანე** ჩათლის-მცემელი,
 რომელი იტყოდა: «**შენ ხარა მომავალი იგი, ანუ**
 სხუასა ვის მოველოდით?»(მთ.11,3; ლუკ.7,19).

სხსენებოდეს ყოველნივე მართალნი, რო-
 25 მელნი შთაენთქნეს სიკუდილსა, რამეთუ შე-
 ჴგვანდა ქადაგებულსა მას შეუფესა ჴსნად
 კეთილთა მათ ქადაგთად. **თა** მაშინ თითოეუ-
 ლად წმიდანი იგი იტყოდეს: «**სადა** არს, სი-
 კუდილო, ძლევა შენი? ანუ, **ჯოჯოხეთო**, **სან-**
 30 **ერტელი** შენი?»(ოსე 13,14; 1კორ.15,55); რამეთუ
 მივსნა ჩუენ ძლევის მყოფელმან.

წმასვე სახესა **შვსნელისა** ჩუენისასა აღას-
 რულებდა **სონა** წინანარმეტყუელი მუცელსა
 შინა **ჴოჯოხეთისასა**. **სესმა** ვმად ჩემი: «**და** იყო
 35 იგი მუცელსა ვეშაპისასა». **თა** ლათუ მუცელსა
 ვეშაპისასა, **ჴოჯოხეთსვე** შიდა იტყვს თავსა
 თვსსა, რამეთუ სახჴ იყო **ჴრისტჴსი**, რომელ-
 სა-იგი ეგულებოდა შთასლვად **ჴოჯოხეთა**. **თა**
 მცირედრე შემდგომად იტყვს და უბრწინვალ-
 40 ჴსად წინანარმეტყუელებს, რამეთუ: «**შთაჴდა**
 თავი ჩემი ნაპრალსა მათათასა»(იონ.2,6). **თა**
 ან მუცელსა რამე ვეშაპისასა ხარ; რომელნი
 მთანი არიან გარემოჴს შენსა? და იტყვს: რამე-
 თუ სახჴ მამეს მე, რომელი-იგი გამოკოდილსა
 45 კლდისასა დადებად არს. **ზლუასა** შინა იყო **სონა**
 და იტყვს: «**შთავჴედი** მე ქუეყანად»(იონ.2,7),
 რამეთუ სახჴ აქუნდა **ჴრისტჴსი**, რომელი-იგი
 შთაჴდა გულსა ქუეყანისასა.

თა წინანარმეტყუელი ჴხედვიდა **ჰურიათასა**

მას, რომელთა-იგი დააჯერეს ერისაგანთა მათ ცყუვილით და იტყოდეს: «ესრჳთ თქუთ, ვითარმედ: წარიპარეს ჴგი»(მთ.28,13). შცველთა მათ, ამაოთა და ცრუთა, შწყალობელი მათი დაუტევეს: რამეთუ მოვიდა შწყალობელი იგი, 5 **ჯუარს-ეცუა და ლდგა და მისცნა სისხლნი** თჳსნი პატიოსანნი **ჰურიათათჳს** და წარმართთა; და იგინი იტყოდეს: «ესრჳთ თქუთ: წარიპარეს ჴგი». შცველნი იგი იტყოდეს ამაოსა და ცრუსა.

შა ლდგომისათჳს **ჴსაია** ესრე იტყჳს: «**ქომელმან აღმოიყვანა ქუეყანით შწყემსი იგი ცხოვართაჲ**»(ეს.წ3,11; ებრ.13,20). შა ამას თანა შესძინა, ვითარმედ «**შწყემსი დიდი**», და არა წინააღწარ ყოფილთაჲ მათ მწყემსთაჲ საგონებელ იყო.

შა აწ რამეთუ გუქონან ჩუენ წინაწარმეტყუელნი, სარწმუნოებაჲ ჩუენ შორის იყავნ, და დაეცნედ, რომელნი დაეცემიან უმეცრებით, რამეთუ ჰნებაჲს. **ქოლო** შენ ზედა-სდგა კლდესა სარწმუნოებისასა **ლდგომისათჳს**. ჩუუკუე მწვალებელმან ვინმე გაცთუნოს გმობად ლდგომისა. **ქამეთუ დღენდელად დღედმდე მანიქეოზნი** იტყჳან, ვითარმედ საუცრად და არა ჭეშმარიტად იყო ლდგომიჲ **შაცხოვრისა** ჩუენისაჲო. **წრა** ისმინეს **სავლჳსი**, რომელი-იგი მისწერს: «**ქომელი-იგი იყო თესლისაგან შავითისა ჴორციელად**»(რომ.1,3). შა ამისა შემდგომად იტყჳს: «**ლდგომითა მით მკუდრეთით ოფლისა ჩუენისა ჴესუ ჴრისტჳსითა**»(რომ.1,4). შა მერმე კუალად განცხადებულად იტყჳს: «**უკუეთუ ჴრისტჳ არა ლდგომილ არს, ცუდად სამე არს ქადაგებაჲ ესე ჩუენი და ცუდად არს სარწმუნოებაჲ თქუენი, და ვიპოვენით ცრუ მონამე იმრთისა, რამეთუ ვწამეთ იმრთისათჳს, ვითარმედ ლადგინა ჴრისტჳ, რომელი არა აღადგინაო, უკუეთუ მკუდარნი არა აღდგენ**»(1 კორ.15,14-15).

წრამედ შემდგომად მისა იტყჳს, ვითარმედ: «**ან ჴრისტჳ ლდგომილ არს, პირველი იგი ნაყოფი შესუენებულთაჲ**»(1 კორ.15,20), «**და ერუენა ჰეფას და მერმე ათერთმეტთა მათ**»(1 კორ.15,5). ოკუეთუ ერთისა მონმისაჲ არა გრწამს, ხუთთაჲ მათ გრწმენინ!

შერმე კუალად ერუენა **ჴაკობს**, ძმასა მას **ძჳსასა**(1 კორ.15,7), ხოლო ეპისკოპოსსა პირველ ამის ქალაქისასა ესოდენტა ეპისკოპოსთა პირველ-სახემან იხილა **ჴრისტჳ ლდგომილი** და შენცა, მონაფჳ იგი შისი, ნუ ურწმუნო იქმნები.

წრამედ ვინ უწყის, თქუას ვინმე: თჳსობით ეწამების **ჴაკობიო?** – «**არამედ მერუენა მე**»(1 კორ.15,8), **სავლეს** მტერსა. **წწ** ვითარ აცილობთ მტერისა მიერ წამებისა ქადაგებასა? რომელი პირველ მდევარ ვიყავ(მდრ.1 კორ.15,9), აწ ვახარებ **ლდგომასა**.

წწ მონამე არიან ლდგომისათჳს **შაცხოვრისა** იგი ლაშჳ და ყოველი იგი ნათელი მთოვარისაჲ. **ქამეთუ** მეათოთხმეტჳ იყო მთოვარჳსა მის რიცხჳ; და ლოდი იგი წინაშე პირისპირ დაუდგეს **ჰურიათა** მათ, რამეთუ მან იხილა პირველად **ოფალი**, რამეთუ იგი ლოდი, რომელი პირველად გარდაეგორვა საფლავისა მისგან, იგი წამებს, დღენდელად დღედმდე მდებარჳ; და კუალად ანგელოზნი იგი, რომელნი მუნ დგეს, წამეს ლდგომიჲ **შხოლოდ-შობილისაჲ**.

სეტრე და **სოვანე**, **წომა** და ყოველნი მოციქულნი: რომელნიმე საფლავად მირბიოდეს; და ტილონი იგი საფლავისანი შეკეცილნი იხხნეს მუნ შემდგომად ლდგომისა; და რომელნიმე ჴელთა და ფერჳთა მისთა შეახებდეს და სახენი სამშჳალთანი იხილნეს; და ყოველთაჲვე ერთბამად ცხოვრებისა სულისა იგი შთაბერვაჲ მოიღეს, მოტევებასა ცოდვათასა ძალითა მით სულისა **წმიდისაჲთა** ღირს იქმნნეს. **შედანი** იგი, რომელ ფერჳთა შეურდეს და რომელთა ძრვისაჲ მის სიმდიდრჳ და ანგელოზისაჲ მის გარდამოსლვაჲ ზეცით ბრწყინვალეებაჲ იხილეს; და ტილონი იგი, რომელ შეემოსნეს, აღ-რაჲ-დგა, დაუტევენა; და ერისაგანნი იგი და ვეცხლი იგი, რომელ მისცეს მათ. **წდგილი** ესე ჩას; და წმიდისა ამის ეკლესიისა ესე ტაძარი, რომელ **ჴრისტჳს** მოყუარებისა გულს-მოდგინებასა ჴსენებად ნეტარმან **ჴონსტანტინე** მეფემან აღაშჳნა.

წამებს ლდგომასა **ჴრისტჳსსა**, რომელი-იგი სახელითა მისითა მკუდრეთით აღდგა **ქაბითა**(საქმ.9,40). **წითარ** არა სარწმუნო იყოს **ჴრისტჳცა** მკუდრეთით ლდგომილი, დაღათუ სახელიცა მისი მკუდართა აღადგინებს?! მონამე არს ლდგომასა **ჴრისტჳსსა** ზღუაჲცა, ვითარცა-იგი პირველად გასმიეს; მონამე არს თევზთაჲცა იგი ნადირობაჲ, ნაკუერცხალი იგი და მას ზედა თევზი იგი მდებარჳ(ინ.21,9).

შონამე არს **სეტრეცა**, რომელმან-იგი პირველ უვარ-ყო ორ გზის და მესამესა აღიარა და მეტყუელთა მათ ცხოვართა მწყემსად ბრძანებაჲ მოიღო.

ჯომელ-იგი **ლეონით** ღრუბლითა აღმა-
ლდა და აჩუენებს დღენდელად დღედმდე
ხეცად აღსლვისა ბჭეთა, **ჴეთლემს** ხეციო
გარდამოჴდა, ხოლო **ლეონით** მთით აღმალ-
და მიერ ხეცად; ლუანლსა მას იწყო და მიერ
ლუანლთა მათთჳს გვრგვონსან იქმნა.

წნ უკუე მრავალნი გუქონან მონამენი **წლ-**
დგომისანი: გუაქუს ადგილიცა ესე, რომელსა
შინა ვდგათ, და აღმოსავალით კერძო ადგ-
ილი იგი **წლმალღებისა**; გუქონან მონამედ,
რომელთა-იგი მუნ წამეს მაშინ ანგელოზთა;
და ღრუბელი იგი, რომელსა შევიდა; და მონა-
ფენი იგი, რომელ გარდამოვიდოდეს მიერ და
წესი იგი მოძღურებისა მის სარწმუნოებისა
ბრძანებად სცეს და სიტყუად **წლმალღებისა**
შისისათჳს. შადლმან იმრთისამან ჯერ-იჩინა,
რათა სრულიად გესმეს შენ ჩუენგან მსგავსად
ჩუენისა მის უძღურებისა.

ღუშინდელსა მას დღესა კვრიაკესა მოლ-
უანებითა იმრთისა მაღლითა კრებასა ამას
საკითხავთაგან შემდგომითი შემდგომად ხეც-
ად **წლმალღებისათჳს** შაცხოვრისა ჩუენისა,
რომელ წერილ არიან, ითქუმოდეს საკითხავნი
იგი ყოველთათჳს მორწმუნეთა სიმრავლისა და
უმეტჳს ხოლო შენთჳს. წა საძიებელ არს უკუე
ხოლო, თუ ერჩდე თქუმულთა ამათ.

ღსე უწყით, რამეთუ წესი იგი სარწმუნოები-
სა მას გასწავებს შენ, რათა გრწმენეს «**წლდგო-**
მილი მკუდრეთით მესამესა დღესა და რომელი-
ღი **წლმალღა** ზეცად და დაჯდა მარჯუენით
შამისა». ჴითარ ჰხედავ შენ, გეჴსენოს თქუ-
მულთა მათ. ჴოლო აწცა მო-ვე-გაჴსენო შენ
სიტყუად ესე; და გეჴსენენ განცხადებულად
თქუმული იგი საღმუნთა შინა: «**წლმალღა**
იმერთი ღალადებითა»(ფს.46,5). შოიჴსენე
ვითარ-იგი ერნი ანგელოზთანი ურთიერთას
იტყოდეს: «აღახუენით ბჭენი თქუენნი, მთა-
ვარნო, და განეხუნენ ბჭენი საუკუნენი, და
შევიდეს შეუფჴ დიდებისა»(ფს.23,7); და სხუ-
ასაცა სიმალღესა იტყვს: «აღჴვედ სიმალღესა,
წარმოსტყუენე ტყუჴ»(ფს.67,18). შოიჴსენეთ
წინანარმეტყუელისა, რომელ თქუა: «**ჯომელი**
აღაშწნებს ხეცად აღსლვასა **წესსა**»(ამოს.9,6)
და სხუანი, რომელნი გუშინ ითქუნეს **ჴურიათა**
სიტყვს-გებისათჳს.

ჯაჴამს ვერ შესაძლებელად სიტყუას-გი-
გებდენ შაცხოვრისა **წლმალღებასა**, მოიჴსენე
წმბაკუმისთჳს მიცვალებისა იგი თქუმული:
უკუეთუ **წმბაკუმ** ანგელოზისაგან აღიტაცა

და მიიცვალა, რავდენ უფროს წინანარმეტყ-
უელთა და ანგელოზთა **აფალი**, რომელი
მთით **ლეონით** ღრუბლითა შევიდა და თჳსითა
ძალითა გზა-უყო აღსლვად ხეცად!

ჯამეთუ უძღურ არს მსგავსებად იგი, მო-
იჴსენე საკვრველებათა მათ, ხოლო უმეტჳ-
სობა იგი უჩემე **აფალსა** საკვრველთ-მოქ-
მედსა, რამეთუ იგინი აღიტაცენს, ხოლო **წმას**
უტვრთავს ყოველი; მოიჴსენე, რამეთუ **წნოქი**
მიიცვალა, ხოლო **ღი** აღმალღდა. შოიჴსენე
გუშინდელი იგი საკითხავი, რამეთუ **ღია** ეტ-
ლითა ცეცხლისადათა აღიტაცა, ხოლო «**ეტლნი**
წრისტჳსნი ბევრ წილ არიან და ათასეულნი
წარუმართებენ მას»(ფს.67,17); **ღია** აღმალღ-
და აღმოსავალით **წორდანესა**, ხოლო **ღესუ** –
აღმოსავალით ჴევსა მას ნაძუთასა; და რამე-
თუ **ღია** თქუა მრჩობლი იგი სული მიცემად
მონაფესა თჳსსა, ხოლო **წრისტემან** ესოდენი
მიჴმადლა სული მონაფეთა, არა ხოლო თუ
რათა მათ აქუნდეს თავისა თჳსისა, არამედ
დადებითა ჴელთა მათთადათა ჴიარებასა მის-
ცემდეს მორწმუნეთა მათ.

წა რაჴამს ესრე **ჴურიათა** მათ ბრძოლა-სცე
და მსგავსებითა ესევეითარითა სძლო, მერმე
მოვედ გარდამატებულსა მას შაცხოვრისა
დიდებასა: რამეთუ იგინი მონანი იყვნეს, ხო-
ლო ესე **წჴ** არს იმრთისა. წა რაჴამს გა-
რდამატებული იგი მოიჴსენო, გულისხმა-ყავ,
რამეთუ **სავლე**, მონა **წრისტჳსნი**, «აღიტაცა
მესამედ ცადმდე»(2 კორ.12,2), რამეთუ უპატი-
ოსნჳსსა მიიწია პატივისა. ჩუუკუე სირცხვლ
გინდენ მოციქულნი იგი: არა უმცირჳს არიან
წოსჳსა, არა უნაკლულეგანჳს წინანარმეტყ-
უელთა, არამედ კეთილთა თანა კეთილ და
კეთილთა უკეთჳს.

ღია სამე ხეცად აღიტაცა, ხოლო **სეტრეს**
კლიტენი ჴქონან **წათა** სასუფეველისანი და
ბრძანებად აქუს, ვითარმედ: «რომელი განჴჴ-
სნე ქუეყანასა ჴედა, ჴსნილ იყოს იგი ცათა
შინა»(მთ.16,19). **ღია** ცად ხოლო აღიტაცა,
ხოლო **სავლე** – ცადცა და სამოთხედცა, –
შეჴგავს მონაფეთა **ღესუესთა**, რათა ფრი-
ად უმეტჳსი მოიღონ მაღლი, – «და ესმა
უთქუმელი სიტყუად, რომელი არა ჯერ-არს
კაცთა თანა სიტყუად»(2 კორ.12,4), და კუალად
გარდამოჴდა. **სავლე** არა თუ არა ღირს იყო
ხეცისა მყოფებასა, არამედ რათა იხილოს
უმეტჳს კაცთა და პატიოსნად გარდამოჴდეს
და **წრისტჳ** ქადაგოს და მისთჳს მოკუდეს,

მოილოს მარტურობისაცა იგი გვრგვნი.

ბაუტეო სხუად იგი ან შესაქმისა მის, რომელი-იგი კუირიაკისა კრებანი ითქუნეს: გონიერთა მათ მსმენელთა კმა-არს მოვსენებად იგი. ღოლო გვესენნედ თქუმულნიცა იგი მრავალ გზის ჩემ მიერ მარჯუენით შამისა ჯდომისა მისისათვს ძისა, სარწმუნოებისა მისთვს წესითა, რამეთუ თქუეს, ვითარმედ: «აღმაღლდა ცად და დაჯდა მარჯუენით შამისა».

ღოლო საყდრისასა მას სახესა არა ჩუენი არს გამოძიებად, რამეთუ ვერ მისანდომელ არს. ჩუცა თავს-იდებთ მათსა, რომელნი-იგი იტყვან ბოროტად, ვითარმედ: შემდგომად ჯუარ-ცუმისა და ლდგომისა და ლდმაღლებისა – მიერიტგანლა იწყო მარჯუენით შამისა ძემან ჯდომად. წრა თუ მერმე წარმოჩინებულად უპყრიან მას საყდარნი, არამედ ვინაფგანცა არს, – ხოლო არს ჴგი მარადის, – შუგა შამისაგან და შის თანა ჴის ჴგი.

ბა საყდარი ესე ჴორციელად მოსლვადმდე შაცხოვრისა იხილა **საია** წინანარმეტყუელმან და იტყვს: «ვიხილე **აფალი**, მჯდომარც საყდართა ჴედა მაღალთა და აღმატებულთა»(ეს.ნ.1) და შემდგომი ამისი. შამად არავინ იხილა, ხოლო ჴომელი-იგი წინანარმეტყუელმან იხილა მაშინ, ძც იყო. ბა მერმე **ფსალმუნი** იტყვს: «განმზადებულ არს საყდარი ჴენი, იმერთო, საუკუნითგან და უკუნისამდე ჴენ ხარ»(ფს.22,2).

«ბამეთუ მრავალნი არიან წამებანი ჴენნი, სარწმუნო იყენეს ფრიად. სახლსა ჴენსა შუენის სინმიდც, **აფალო**, სიგრძესა დღეთასა»(ფს.92,5).

ღოლო ჴამისა მისთვს ფრიად წამებულ არს. ჴმა-არს ესე ჩუენდა.

ბა ან მცირედ მოვივსენოთ მრავლისა მისთვს მარჯუენით შამისა ჯდომისათვს ძისა, რამეთუ ას და მეცხრც ფსალმუნი განცხადებულად იტყვს: «ბრქუა **აფალმან** **აფალსა** ხემსა: დაჯედ მარჯუენით ხემსა, ვიდრემდე დავსხნე მტერნი ჴენნი ქუეშე ფერვთა ჴენთა»(ფს.109,1).

ბამტკიცებს სიტყუასა მას შაცხოვრისასა სახარებასა შინა, რამეთუ **ბავით** არა თუ თავით თვსით ამას იტყოდა, არამედ გულისხმის-ყოფითა სულისა **წმიდისა**თა იტყოდა: ვითარ უკუე **ბავით** **აფლით** უნესს მას და იტყვს: «ბრქუა **აფალმან** **აფალსა** ხემსა: დაჯედ მარჯუენით ხემსა»(მთ.22,44-45; მრკ.12,36-37;

ლუკ.20,42-44) და შემდგომი ამისი?

ბა საქმესა **შოციქულთასა** დღეთა **შარტკრიისათა** აღდგა **სეტრე** ათერთმეტითურთ და **სრაელსა** ეტყოდა მისვე ას და მეცხრისა ფსალმუნისა მოვსენებასა(საქმ.2,25; 15,8).

შოვივსენოთ სხუადცა წამებად მცირედ მარჯუენით ჯდომისათვს ძისა, რამეთუ **შათცს** თავსა სახარებასა წერილ არს, ვითარმედ: «გეტყვ თქუენ: ამიერიტგან იხილოთ ძც კაცისა მჯდომარც მარჯუენით ძლიერებასა»(მთ.26,64). ბა ვითარცა-იგი იტყვს შემდგომად ამისავე მოციქული **სეტრე**: «მსგავსად **ლდგომითა** მით მკუდრეთით **სესუ** ჴრისტცსითა, ჴომელი-იგი ჴის მარჯუენით იმრთისა»(1 პეტ.3,21-22), ამ-აღლებული ცად.

ბამეთუ მოციქული **სავლე სრომდ** მისწერს და იტყვს: «**ჩრისტც**, რომელი მოკუდა, უფროდსლა **ლდგა**, რომელი-იგი არს მარჯუენით შამისა»(რომ.8,34). **სფესელთასა** მისწერს და იტყვს: «შენეენითა მით სიმტკიცისა ძლიერებისა შისისაათა, რომელი-იგი ქმნა **ჩრისტცს** თანა, რამეთუ **ლადგინა** ჴგი მკუდრეთით და დასუა ჴგი მარჯუენით თავისა **ძესისა**»(ეფ.1,19-20). ღოლო **ხოლასელთა** მიმართ ასწავებს: «უკუეთუ **ჩრისტცს** თანა ასდგით, **ხეცისასა** ეძიებდით, სადა-იგი **ჩრისტც** არს მარჯუენით შამისა მჯდომარც»(კოლ.3,1).

ბა **სბრაელთა** მიმართ იტყვს, ვითარმედ: «ყო განწმედად ცოდვათა ჩუენთად და დაჯდა ჴგი სიმდიდრესა მაღალთა შინა»(ებრ.1,3). ბა მერმე იტყვს: «**წავადმან** ცოდვათა ჩუენთათვს ერთ გზის შეწირა მსხუერპლი სამარადისოდ და დაჯდა მარჯუენით შამისა. **წმიერიტგან** მოველით, ვიდრემდის დასხნეს მტერნი შისნი ქუეშე ფერვთა შისთა»(ებრ.10,12-13). ბა მერმე იტყვს: «**წხედვედით** სარწმუნოებისა წინამძღუარსა და აღმასრულებელსა **სესუს**, ჴომელმან-იგი წინა-განმზადებულისა მისთვს დაითმინა **ჯუარი** და სირცხვლი შეურაცხ-ყო. ბა მარჯუენით დაჯდა საყდართა იმრთისათა»(ებრ.12,2).

ბა სხუანიცა არიან წამებანი მარჯუენით შამისა ჯდომისათვს **შხოლოდ-შობილისა**, ხოლო ჩუენდა კმა-არს ესოდენიცა ესრე ან.

ბა კუალად მერმე იგივე მოვსენებად ვყოთ, ვითარმედ არა ხოლო შემდგომად ჴორციელად მოსლვისა მარჯუენით შამისა ჯდომისა აქუნდა პატივი, არამედ უწინარცს ყოველთა საუკუნეთა **შხოლოდ-შობილსა** ძესა იმრთისასა, **აფალსა** ჩუენსა **სესუ** **ჩრისტესა**,

რომელი გარდამოჭდა და აჭდა, მარჯუენით შამისა სამარადისოდ უპყრიენ საყდარნი და შამისა თანა ზის.

შან დაიცვენინ სულნი თქუენნი შეურყეველად და უქცეველად, სასოება თქუენი **წ**-დგომილისა მიმართ მკუდრეთით, დაგმარხენინ და აღგადგინენინ მკუდრობისა მისგან ცოდვათაჲსა, ზეცისათა მათ ნიჭთა მისთა ღირს-გყვენინ თქუენ აღტაცებად **ა**ფლისა ღრუბლითა აერთა ზედა(1 თეს.4,17) ჟამსა მას შეწყნარებისა და მოსლვადმდე ჟამისა მის მეორედ დიდებით მოსლვისა შისისა დაწერენ სახელი ჩუენ ყოველთაჲ ჩიგნსა მას **ც**ხოველთასა, დაწერენ და ნულარა აღვოცნ, – რამეთუ მრავალთაჲ აღივოცოს შეცოდებულთაჲ, – და მოგეცინ ყოველთა სარწმუნოებაჲ **წ**დგომილისა მის მიმართ და მოლოდებაჲ – **წ**-მაღლებულისაჲ მის და მერმე მომავლისაჲ არა

ქუეყანით. **წ**კრძალე თავსა შენსა, კაცო, მათგან, რომელ-იგი მრავალ არიან მაცთურნი, – არამედ მას მოელოდეთ, რომელი-იგი ზეცათა შინა შამისა თანა ზის და ჩუენ შორის არს და თითოეულისა წესსა ჰხედავს და სიმტკიცესა სარწმუნოებისასა. ჩუუკუე ჯორცითა ან არა აქა არს, მის გამო ჰგონებდე სულითაცა არა აქა ყოფასა, არამედ ჩუენ შორის დგას აქა და ესმის მისთვის თქუმული ესე და ჰხედავს შენ შორის ცნობილსა მას და განიკითხავს გულსა და თირკუმელთა და ან განმზადებულ არს თქუენ ყოველთა წარდგინებაჲ შამისა და რქუმად: «აჰა ესერა შე და ყრმანი, რომელნი მომცნა შე იმერთმან»(ეს.8,18).

15 **ქ**ომლისაჲ არს დიდებაჲ და პატივი შამისა და ძისა და ჩმიდისა სულისა ან და მარადის, უკუნითი უკუნისამდე. **წ**მენ.

